

۱ Non – parametric approach

پیش از این، ما یک تابع احتمالی انتخاب میکردیم و در پروسه یادگیری پارامترهای این تابع را به دست میاوردیم دنبال این بودیم که به کمترین ارور برسیم اما این روند نیازمند این بود که پیش از شروع یادگیری یک تابع را حدت بزنیم و ممکن بود نتوانیم توابع مناسب را پیدا کنیم و یا توابع ما توانایی نشان دادن تابع احتمالی حقیقی موجود در محیط ما را نداشته باشد. پس به روش جدیدی رو میاوریم. در این روش ما صرفاً از داده های خود استفاده میکنیم و تلاشی برای حدت زدن توابع و پیدا کردن پارامترها انجام نمیدهیم، در این روش برخلاف روش های دیگر مرحله یادگیری چشم گیری نداریم و تقریباً همه کارها را در هنگام پیش بینی انجام میدهم که این عمل باعث میشود که مدل ها در مرحله یادگیری سریع تر عمل کند اما در مرحله پیش بینی کندتر عمل کند.

۱-۱ Histogram approximation idea :

این ایده به این شکل است که دیگر از پیش تابع پیش فرضی تایین نمیکنیم بلکه برای پیش بینی $p(x)$ ، دامنه x را به قسمت های مختلف تقسیم میکنیم و قرار میدهم :

$$P(b_l) \approx \frac{k_n(b_l)}{n} \quad l = 1, \dots, L$$

که $k_n(b_l)$ نشان دهنده تعداد سَمپل هایی است که در قسمت L قرار دارند. و در آخر خواهیم داشت

$$\hat{p}(x) = \frac{P(b_l)}{h} \quad |x - \bar{x}_{b_l}| \leq \frac{h}{2}$$

↓
Mid-point of
the bin b_l

به طور خلاصه آمدیم و دامنه را به چند بخش تقسیم کردیم و احتمال وجود در هر قسمت را برابر تعداد سَمپل های آن قسمت تقسیم بر تعداد کل سَمپل ها قرار دادیم . در آخر برای پیدا کردن $p(x)$ میبینیم که

x در کدام قسمت وجود دارد و فرض میکنیم احتمال وجود داشتن در هر بازه به طور یونیفورم در کل بازه تقسیم میشود پس خواهیم داشته که احتمال x برابر است با $p(b_l)$ تقسیم بر طول بازه.

۲-۱ Non – parametric density estimation

در این قسمت ، از ایده بالا استفاده میکنیم و قسمت های دامنه را انقدر کوچک میکنیم که به معادله حدی برسیم. برای احتمال قرار گرفتن در بازه R خواهیم داشت :

$$P = \int_R p(x') dx'$$

حال میخواهیم یک تقریب برای مقدار P ارایه دهیم، میگوییم که احتمال اینکه k نمونه از n نمونه در ناحیه R قرار بگیرند به شکل زیر است :

$$P_k = \binom{n}{k} p^k (1-p)^{n-k}$$

احتمال بالا یک آزمایش برنولی است پس نتیجه میشود که :

$$E[K] = np$$

پس میتوانیم یک تقریب برای p ارایه دهیم :

$$p = k/n$$

حال فرض میکنیم که $p(x)$ تابع ای پیوسته است و قسمت های این توابع آنقدر کوچک هستند که میتوانیم به p یک عدد ثابت نسبت بدهیم

$$P = \int_R p(x') dx' = p(x) \times V$$

$$V = Vol(R)$$

$$x \in R \Rightarrow p(x) = \frac{P}{V} \approx \frac{k}{nV}$$

حال با میل دادن فضای V به صفر، میتوانیم $p(x)$ در آن نقطه را به دست بیاوریم.

برای استفاده از نتیجه بالا ، دو راه داریم. در یک راه V را ثابت میگذاریم و k موبوط به هر قسمت را پیدا میکنیم ، در روش دیگر k را ثابت میگذاریم و k عنصری را پیدا میکنیم که در فضای متغیر v پیدا میشوند.

Parzen Windows

در این راه ما V هارا مشخص میکنیم که این مقدار برابر h^d است و برای هر سمپل چک میکنیم که آیا این سمپل در این قسمت وجود دارد یا خیر، برای اینکار از *Indicator* زیر استفاده میکنیم

$$\phi(u) = \begin{cases} 1 & \text{if } |u_1| \leq \frac{1}{2} \wedge \dots \wedge |u_d| \leq \frac{1}{2} \\ 0 & \text{o.w.} \end{cases}$$

پس برای تابع احتمال خواهیم داشت :

$$p_n(x) = \frac{1}{n} \times \frac{1}{h_n^d} \sum_{i=1}^n \phi\left(\frac{x - x^{(i)}}{h_n}\right)$$

دلیل استفاده از *kernel* این بود که ما میخواهیم فاصله یک نقطه را از مرکز استفاده کنیم و این فاصله را میتوان به شکل $X^T X$ نشان داد.

مقدار h چه اثری میتواند داشته باشد ؟

اگر h خیلی کوچک باشد ، قسمت های دامنه ما کوچک تر خواهند بود پس سمپل های کمتری در انجا قرار میگیرند و این سبب میشود که سمپل های موجود در ان قسمت مهم تر باشند و نویز ها بتوانند اسیب زیادی بزنند اما از طرفی اگر h خیلی بزرگ باشد ، تابع احتمال ما بیش از اندازه *smooth* میشود و به اندازه کافی خوب محیط سمپل را درک نمیکند.

به زبانی دیگر برای تعداد ثابت سمپل h کم باعث واریانس زیاد و h زیاد باعث بایاس زیاد میشود . قابل به ذکر است که در صورتی که سمپل های نامحدود داشته باشیم ، هرچقدر h بیشتر باشد بهتر است. چون با داشتن h کم تنها مشکل ما واریانس بالا است که این مشکل را سمپل های زیاد ما حل میکنند! (افزایش سمپل باعث کم شدن واریانس میشود) اما این کار عملی نیست پس برای همین میتوانیم از *cross validation* برای پیدا کردن مقدار مناسب h استفاده کنیم.

باید گفت که این روش برای فضای مسیله با بعد بالا خوب نیست زیرا با بیشتر شدن بعد مسیله ، سمپل های مورد نیاز به طور نمایی افزایش میابد که لزوما به انها دسترسی نداریم.

Kn – Nearest Neighbor Density Estimation

در این مدل، ما K مشخصی تایین میکنیم و V را متغیر قرار میدهیم، و از ابتدای بازه شروع میکنیم و در هنگام رویت کردن k سمپل آن قسمت را به عنوان V خود جدا میکنیم و به اینکار ادامه میدهیم تا همه سمپل ها رویت شوند.

در این مدل انتخاب k ، $trade\ off$ ای مانند h دارد.

Complimentary

در این مدل ها انتخاب k یا h درست بسیار مهم است. این مدل ها زمان زیادی برای پردیکشن نیازدارند. این مدل ها فضای زیادی نیازدارند زیرا تمامی سمپل ها را در خود نگه میدارد.

Instance – based learners ۳-۱

برای *classification* با مدل های بالا کافی است از روشی که برای *generative classification* ها استفاده میکردیم استفاده کنیم. یعنی *prior* را مانند قبل با استفاده از سمپل ها به دست میاوریم و *posterior* را با استفاده از تابع احتمال بالا به دست میاوریم و بعد از امتیاز دهی به همه کلاس ها، محتمل ترین کلاس را انتخاب میکنیم.

در ادامه به روش های دیگری میپردازیم که از *Non – parametric density estimation* استفاده نمیکنند.

KNN classification

در این مدل، برای هر x ، k نزدیک ترین سمپل به x را پیدا میکنیم و کلاسی را به x میدهیم که بیشتر از بقیه کلاس ها در k همسایه x دیده شده. قابل ذکر است که استفاده k کوچک باعث حساس بودن به نویز میشود و استفاده از k بالا ممکن است باعث بایاس بالا شود پس بهتر از با استفاده از *cross validation* یک k مناسب انتخاب کنیم.

Weighted (or kernel) KNN

در قسمت قبل ما به همه k عضو همسایه به یک اندازه اهمیت میدادیم ولی این امر باعث از دست رفتن مقداری اطلاعات میشود، برای مثال میتوان گفت که همسایه های نزدیک تر مهم تر از همسایه های دور تر هستند، به همین دلیل میتوانیم اثر هر همسایه را وزن دار کنیم و در انتها امتیازهای هر کلاس را برای x در نظر بگیریم و بهترین کلاس را انتخاب کنیم.

این ضریب میتواند برابر با عکس فاصله x با آن همسایه باشد زیرا میخواهیم همسایه های نزدیک تر مهم تر باشند و از انجایی که فاصله را میتوان به شکل $X^T X$ نشان داد ، میتوانیم از کرنل ها برای راحت تر شدن کارمان استفاده کنیم.

در ادامه میتوان اضافه کرد که در حالت قبل ما باید همه سمپل ها را چک کنیم تا k نزدیک ترین همسایه را پیدا کنیم ، پس میتوانیم بجای استفاده نکردن از برخی از سمپل ها ، بدون تغییر در اردر زمانی، از همه سمپل ها استفاده کنیم و دیگر خودمان را به k همسایه محدود نکنیم.

KNN regression

برای حالت *regression*، پروسه ای مانند *classification* خواهیم داشت با این تفاوت که به جای استفاده از *score*، *majority vote*، های همسایه ها را میانگین میگیریم . اما این کار میتواند مشکل هایی داشته باشد، برای مثال مقدار پیش بینی شده x گسستگی هایی خواهد داشت که میتوانیم با استفاده از وزن ها (برای مثال معکوس فاصله) آنرا را تا حدی رفع کنیم و میتوانیم با استفاده از مقدار k بالاتر این گسستگی ها را *smooth* تر کنیم که این مقدار *trade off* بایاس واریانسی مانند بخش های قبل دارد. مانند قسمت *classification*، میتوانیم به همسایه ها وزن دهیم و برای بهتر شدن عملکرد به جای بخشی از سمپل ها از همه سمپل ها استفاده کنیم.

Locally linear weighted regression

در این مدل صرفا k همسایه نزدیک x را پیدا میکنیم و با استفاده از این k همسایه ، یک *local parametric regression* روی این سمپل ها آموزش میدهیم و برای پیش بینی x های آن ناحیه از این *parametric regression* استفاده میکنیم. با اینکار هم از خوبی های *parametric* و هم از خوبی های *non – parametric* استفاده کرده ایم.